

Temnițele sufletului

Caprar Florin

În temnițele sufletului stau ascunse,
Închise ermetic, părerile de rău,
Strânse-n lanțurile cuvintelor nespuse,
Tot încercând să iasă din nesfârșitul hău.

Sunt amintiri și vise ce poate altădată
Făceau deliciul vieții-n anii tinereții,
Dar azi pentru vecie-s prinse laolaltă
Cu clipele frumoase, la adăpostul ceții

Ce-nvaluie acum cu o armură sumbră
Întreaga mea ființă, întreaga-mi existență,
Trecutu-mi glorios fiind o vagă umbră
Ce-mi însoțește-agale terna mea prezență.

Descătușează-mi Doamne lanțurile grele
Ce mi-au legat în chinuri anii mei de glorie,
Să mai trăiesc mirajul zilelor acele,
Să nu mă zbat mereu în visuri iluzorii!

Învârtă Doamne roata vieții inc-o dată,
Să se unească astăzi Cerul și Pământul
Și zorii zilei care iată, se arată,
Să-mpace al meu trup cu sufletul și gândul!

Căprar Florin